
ПРАВЕДНИКИ

Білоконь Марія Денисівна (1911-1984)
Білоконь Людмила Володимирівна
Апраксіна Віра Михайлівна
Журавель (Порхун) Ганна Степанівна (1925)

ВРЯТОВАНА

Миргородська Олена Петрівна (1939)

М.Д. Білоконь

О.П. Миргородська

Батько Льолі Миргородської – Петро Нехемович – єврей, мати – Апраксіна Тетяна Денисівна – українка.

На початку війни Петро Нехемович пішов на фронт, а Тетяна Денисівна залишилася з дворічною Льолею в Києві. Жили вони на вулиці Малій Васильківській, 12. У цьому районі, біля синагоги Бродського, проживало багато євреїв, тому після розстрілів в Бабиному Яру тут часто проходили облави і обшуки. Тетяну Апраксіну врятувало те, що у неї в паспорті не стояла відмітка про шлюб, але Льолю все одно доводилося ховати від сторонніх.

У Апраксіних ховалися ще кілька євреїв – Слівнілєєва з доньками Надею і Вітою і сім'я Левензонів.

Але хтось видав Параску Костянтинівну і її розстріляли в Бабиному Яру. Після цього знайома Апраксіних – Марія Денисівна Білоконь забрала її доньку Льолю до себе на Солом'янську, 5. Туди пішла і дружина брата Тетяни Денисівни, Віра Михайлівна Апраксіна з сином, яка видавала Льолю за свою доньку.

Влітку 1943 року в Києві залишатися стало небезпечно: матерів з дітьми німці відправляли до Німеччини. Вся сім'я пішла до села Низгурці Білоцерківського району, де їх поселила Ганна Степанівна Порхун, яка мешкала у своєї бабці – лежачої хворої. Коли в селі з'являлися німці, Ганна відводила Тетяну Денисівну з Льолею до лісу або ховала їх в льосі на городі. Після звільнення Києва Апраксіни повернулися додому. Ганна Порхун вийшла заміж і стала Журавель. Вона виростила семеро дітей. Льоля, яка стала Оленою Петрівною Миргородською, працювала перукарем. Зараз живе в Германії.

Марії Денисівні і Людмилі Володимирівні Білоконь, Вірі Михайлівні Апраксіній і Ганні Степанівні Журавель (Порхун) 1992 року присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру». Ганна Степанівна 2006 р. нагороджена орденом "За заслуги" III ступеня.